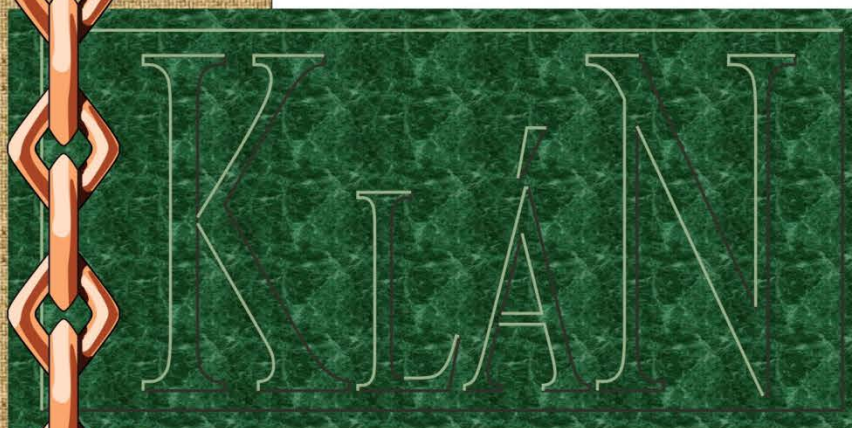

Az Anat-Akhan fejevadászklán

Eredet és hagyomány

Azoknak, akik az Anat-Akhan történetét vizsgálják, ajánlatos a legalapvetőbb tényből, a klán kráni eredetéből kiindulniuk. Alapításának pontos dátuma nem ismert, egyes apokrif források azonban a Pyarron szerinti I. évezred végére teszik. Krán urai ekkor – a Godonnal folytatott küzdelem tetőpontján – határoztak úgy, hogy közelebb engedik magukhoz az emberfajt, mely oly meglepő eredményességgel dacolt velük.

A Tizenhármak – a hagyomány szerint Shackallor kezével – lejegyezték az embereknek szánt *Arcanegurát*.¹ Külső-Kránban megszaporodtak az emberlakta települések, és egy-két nemzedékkal utóbb a középső tartományok is megnyíltak az új jövevények előtt – ezek a tények minden valamire való hetedkori krónikában megtalálhatók.

A Krad-lovagok által a Pyarron szerinti XXIII. században zsákmányolt fóliáns, a Szent Városban hét lakat alatt őrzött *Birodalmi emlékezet* azonban elárul sok egyebet is.

Kiderül belőle, hogy az embernem kráni képviselői a Démonikus óbirodalom harcos kasztjának hírmondói, a tudatlanság homályába visszasüllyedt déli nomádok voltak. A külső síkok lényeit rettegő barbárok számára Shackallor sötét útja egy volt csupán az életen átvezető sötét utak közül – meglehet, azért indultak el rajta olyan rettenthetetlenül, mert úgy tartották, nincs vesztenivalójuk.

A Démonikus óbirodalom harci kultúrájának alapjait törzsi hagyományukban őrző népcsoportokra új otthonukban a határok őrzését és a többi külső-kráni frakció szemmel tartását bízták. A Gyűrűhegység bércei közt, az égre törő csúcsok, végeláthatatlan fenyvesek, dermedt jégfolyamok és szikrázó hómezők birodalmában egyik feladat sem igényelt állig felfegyverzett tömegeket. Annál inkább kis létszámú, különlegesen felszerelt és kivételesen mozgékony vadászalakulatokat, melyek védekezésre és támadásra egyforma hatékonysággal alkalmazzák a sötét mágiaát.

A kráni nomádok pártfogóik, a hegymélyi járatokat lakó aquirok segítségével lassanként visszanyerték elvesztett képességeiket, és – nem csekély véráldozat árán – újakra is szert tettek. Testükkel együtt hangszálaik is idomultak a hatalombeszédhez, így annak szavai torzultan bár,

¹ Közös nyelvű forrásokban Sötét tudomány; azon mágiaformákba enged bepillantást, melyeket Krán urai az ősnépektől tanultak el, és emberi felhasználásra alkalmassá tettek.

de pusztító hatékonysággal zengtek ajkukon.² Fegyverzetüket és felszerelésüket emberfeletti elmék álmodták meg és készítettek el más síkok lényeinek segítségével. A cél minden eszközt szentesített; a Tizenhármak semmiféle áldozatot nem sokalltak a siker érdekében.

Noha a Godon elleni háborút nélkülük vívták meg és fejezték be, a Külső-Kránban vándorló nomád zambulokból³ kivált fejedelemségeknek – köztük az Anat-Akhannak – bőven volt alkalmuk, hogy mersterségüket gyakorolják. A Pyarron szerinti II. évezred derekára bevonultak Ynev legvéresebb legendái közé; nevük pusztá említése is borzongást keltett mindenütt, ahová Ranagol félisten-fattyainak keze elért.

A Fekete határ klánjai

Noha a látszat ellenük szólt, a tökéletesedés sötét útját járó, nomádok és alacsonyrendű ősfajok véreből származó fegyverforgatók megmaradtak embereknek. Nehezebb körülmények közt éltek külső és középső tartományokban megtelepedett rokonaiknál, de azoknál közelebről és elfogulatlanabban tekintettek a külvilágra – ami azt illeti, másfélszer éven át ők voltak az egyetlenek, akiknek szemhatára túlterjedt a bércek kráni oldalán.

Az emberi civilizáció felemelkedése a Tizenhármak gyanúját igazolta, akik Godon óta érezték, hogy Ranagol különleges szerepet szán a szapora és kiismerhetetlen fajnak isteni tervében.⁴ Saját gyepűvidéki klánjaikra különös rokonszenvvel tekintettek, hisz bennük testesültek meg az „új” vérvonal számukra leghasznosabb tulajdonságai: a formálhatóság, a kitartás és a kérlelhetetlenség.

A fejedelemség egy része azonban olyan tulajdonságokra is szert tett az idők folyamán, melyek nem szolgálták közvetlenül a Tizenhármak érdekeit. Ezek segítették őket, hogy meghalljanak és

² Az ősmágia felhasználásának útján a hetedik embernemeknek sosem sikerült a krániak nyomába érniük. Utóbbiak od-ellenállásának hátterében vélhetőleg tervszerű fajnemesítés áll – egy az emberi elmével felfoghatatlan léptékű vállalkozások közül, mellyel Krán urai ez elmúlt tízezer évben belefogtak.

³ Közösség, nagycsalád; a közös nyelvben „horda” értelemben is használatos.

⁴ Egy nagyobb terv része, melyet a korok előtti háborúban szétdarabolódott úmat, az Egy kráni földön összegyűlt aspektusai szönek, mióta világ a világ.

meglássanak olyasmit is, ami a többség előtt rejtve maradt, és miután fellebbentették a titkok fátylát, nem érték be többé az engedelmes eszköz szerepével. Távoli őseik, a gdonok szemével tekintettek a világra – és mind jobban zavarta őket, hogy bár naponta élet és halál dolgában kell dönteniük, nem urak a holnap, nem urak önnön sorsuk felett.

A másképp gondolkodók zöme csendben elemésztette vagy idő előtt leleplezte magát, és a legnagyobb árat fizette emberségéért. Am akadt köztük egy, aki mindenki másnál több erőt és türelmet örökölt. Valaki, aki higgadtan várta, hogy eljőjön a megfelelő pillanat, és amikor elérkezett, végbevitte azt, amit közel-távol senki, még a Tizenhármak sem hittek végbevihetőnek: kivezette az Anat-Akhan nemzetség fejedelmét Krán földjéről.

Felépítés és működés

Az *ahan'natakan* aquir kifejezés. Közös nyelvre rendszerint a halál sottogásaként fordítják, és kevesen tudják, hogy a hegységgyűrű szörnyeteg lakói a hat főszerű egyikét, a nyugat felől fújót nevezik így. Hogy eredetileg hogyan hangzott, arról legfeljebb az ősi nyelveket kutató mágusoknak lehet fogalma; a pyarroni és dorani történészek ritkán térnek el az általánosan elfogadott, bizonyítottan veszélytelen Anat-Akhan hangalaktól.⁵

Az Anat-Akhan a gyepűvidéki klánok többségéhez hasonlóan vértstvériséggént (*kor'ragha*) kezdte pályafutását. A túlélésért vívott harcokban kitűnt nomád fegyverforgatók közül maguk az aquirok válogatták ki a céljaiknak legmegfelelőbbeket, akiket harminc-ötven év alatt – válogatottan kíméletlen eszközökkel – *tutorokká*, a testvériségek atyamestereivé képezték ki. Elsődleges feladataik közé tartozott az utódnemzés. Ivadékaik egy része halva született, a többi megörökölte különleges képességeiket, és annak rendje-módja szerint tovább is adta

⁵ A kráni rúnák átírataiból ismert forma már nem ennyire könnyű eset: papírra vetését csak a titkos tudományok beavatottjai kísérelhetik meg olykor, kiejtésével a néphit szerint közönséges halandó nem próbálkozhat büntetlenül.

azokat saját ivadékainak. A vértestvériség sorait csak ezt követően kezdték feltölteni a *zambulok* legkiválóbb harcosainak elsőszülöttjeivel, akik a birodalmi rendelet értelmében életük másnapján Ranagol oltárára helyezték.⁶

A Krán által Gorvikban létrehívott *corgák* mai formájukban híven tükrözik az Anat-Akhan ősállapotát: szigorú parancsuralmi rendszer, vasfegyelm és állandó készenlét jellemzi őket. Tagjaik rendszerint nem szakosodnak egy-egy feladatkör ellátására, a küldetésekben való részvétel mikéntjét a közvetlen felettesek határozzák meg, a hierarchia csúcsán pedig rendszerint egyetlen (valamely tekintetben kimagasló) személy áll. A gorvikiak azonban technokraták. Jobban bíznak fegyvereik és tapasztalataik, mint ösztöneik és a mágia erejében – a Krán határát vigyázó klánok esetében épp fordított a helyzet.

Az Anat-Akhan beavatottjai szó szerint az anyatejjel szívják magukba a hatalombeszéd használatának képességét. A testileg legfejlettebbekkel a *tutorok* személyesen foglalkoznak, és már gyermekkorukban a többiek fölé emelik őket – e kivételezett, odot, manát és pszit egyforma könnyedséggel használó rétegből kerülnek ki a csapásmérő egységek irányítói, a *meridianok*. Utóbbiak közül a legkiválóbbaknak pályafutásuk egy előre meg nem határozható pontján megadatik a lehetőség, hogy *tutorrá* váljanak.⁷

A hatalmukat csak alapfokon uraló fegyverforgatók közül *seuatorok*ként emlegetett vadászok a legszámosabbak. Számos fegyvert és küzdelemformát használnak hatékonyan, de egynek sem válnak igazi mestereivé; kivételes hatékonyságuk nyitja a vértestvériségek

tagjaira általánosan jellemző összehangoltságban rejlik.

Ha gyors beavatkozásra, lebíráhatatlannak látszó ellenfelek kiiktatására van szükség, az orgyilkos módszerekkel dolgozó *mortelek*, azaz tisztogatók lépnek színre. Módszereik igen távol állnak a hetedkori emberi kultúra fősodranak eszményeitől, eredményességük azonban kétségtelen: aki célpontként néz szembe velük, a legjobb esetben is velük együtt távozik az élők sorából.

A pyarroni szakértők sokáig úgy hitték, hogy a kráni fejedelmeket a Tizenhármak ügynökei távolról, démonlovások módjára irányítják – hogy a rettegett fegyverforgatók önálló akarat nélküli bábok csupán. E tévhitre cáfolt rá az Anat-Akhan zendülése a Pyarron szerinti 3677. esztendő telén.

Ébredés és menekülés

A Dúlás második esztendejét a Délvidék történetének legsötétebb évei közt jegyzik a krónikák. Az Államszövetség fővárosa lángokban állt, alapítója és prófétája együtt pusztult égi templomával. A pajzs-államokat ork és nomád hordák dúlták, az emberi kultúra romjain tort ültek a kráni rablólovagok.

Krán gyepűin viszonylagos nyugalom honolt. Az Yllinorra támadó két nomád nemzetség hírmondói már az ősszel elvéreztek a határ védművein, a győztesek messze délkeleten pusztították a megmaradt *zambulokat*. A bércek árnyékában megbúvó fejedelmek közössége számára a háború kőszá hírek és mendemondák kuszasága volt csupán... mígnem híre kelt, hogy az Anat-Akhan klán majd' ötszáz telet látott *tutora* megadta magát sorsának, és utódját megnevezvén, annak keze által, Ranagolhoz tért.

Hozzá hasonló adottságú emberek a Gyűrűhegységben is ritkán teremnek. Hosszú élete során híven szolgálta a Tizenhármakat, és napjai fogytáig megmaradt kegyükben – hogy megbíztak benne, fényesen igazolja, hogy sikerült őket megtévesztenie.

Dicső nemzetségből származott, és démonokat féltő őseitől különleges adottságokat kapott örökölni. Képes volt rá, hogy a jövőbe tekintsen, s nem is csak abba az egybe, melyhez az utat cselekedetei már kijelölték. A *tutor* – a hozzá hasonlók közt egyetlenként – előre látta a klán tetteinek lehetséges

⁶ A haláladó egy formája; az újoncozás bevett módja Krán külső tartományaiban.

⁷ A tutorok öt-hatszáz évig is élhetnek, az utolsó húsz-harminc esztendőben azonban összes fizikai és szellemi képességüket elvesztik. A helyükbe lépő meridian első feladata többnyire az, hogy végleg megszabadítsa őket gyötrelmeiktől.

következményeit, és stratégiáját is ennek megfelelően szabhatta meg.

Az, amit a Pyarron szerinti 3676. esztendőben, halálos ágyán fekve látott, mélyen felkavarta és elkésztette.

Felismerte, hogy ha meg akarja változtatni a jövőt, melynek képei éjszakákon át kísértették, új utat kell mutatnia a hátramaradóknak. Magához szólította hát *meridian*jait, és olyan utasításokkal látta el őket, melyek az Anat-Akhan addigi történetének végét jelentették.

Vére még ott gőzölgött utódja pengéjén, mikor a klán *seuator*jai és *mortel*jei nekiláttak, hogy teljesítsék végakarátát: kioltották a házi tűzhelyeket, lángba borították otthonaikat, és teljes fegyverzetben keletnek indultak a hegyeken át.

A többi pedig már történelem.

A krónikák leírják, hogyan küzdöttek meg az ellenük küldött klánok harcosaival, hogyan oltották ki a nyomukban járó aquirok életét, hogyan véreztek és hullottak a könyörtelen menetelésben – ismétlésekbe bocsátkoznunk nem volna helyénvaló. Legyen elég annyi, hogy az Anat-Akhan haláltusa véres és hosszadalmas volt: a felkerekedett százakból százan, a százból ötvenen, majd két tucatnyian maradtak, az yllinori határt mindössze kilencen érték el – ám ez a kilenc távozásával súlyosabb csapást mért Kránra, mint korábban bármely, mágiával vagy acéllal felfegyverzett halandó. Helytállásuk és sikerük reményt adott a Délvidék népeinek: a Dúlás legsötétebb óráján az emberi szellem diadalát hirdette a sötétség erői felett.

Sokan és gyakorta fogalmazzák meg a kérdést: vajon mit látott a vén *tutor* azon a bizonyos éjszakán? Miféle jövő lehetett az, melynek megformálásában még ő, a démonimádó régiek származéka sem kívánt részt vállalni? A választ csak azok a *meridian*ok ismerték, akik röviddel az indulás után elhullottak az aquirokkal vívott mágikus viadalban - s meglehet, jobb is, hogy így alakult. Kevesen képesek a jövő ismeretében élni; a biztos iszonyatnál még a bizonytalanság is elviselhetőbb. Az Anat-Akhan, atyamesterének szándéka szerint, módosított a holnapon, de hogy mit és mennyit, azt a hetedkor bölcsői közül nem sejtí senki sem.

A második leggyakoribb kérdés: miért nem végeztek a szökevényekkel Krán nagyhatalmú urai, amíg még módjukban állt? A krónikák beszámolnak ugyan a határ mentén végigvonuló, pusztító

hóviharról, e csapás azonban korántsem szedett annyi áldozatot, amennyit szedhetett volna. Úgy tetszik, a Tizenhármak mindvégig megosztottak voltak, nem tudták (vagy nem akarták) rászanni magukat a végső leszámolásra. Egyes pyarroni szakértők szerint a túlélőkön maga Shackallor könyörült meg – ő, aki elsőként látta meg a lehetőséget az emberben, nagyra értékeli a kimagasló teljesítményeket, és vereségében is betartja Ranagol törvényeit.

Nem hagyható figyelmen kívül az új Anat-Akhan természetének kettőssége sem: noha tagjai az ifjú civilizáció oldalára álltak, s a filozófiai értelemben vett "jót" szolgálják a nehezen meghatározható "gonosz" ellenében, eszközeik zömmel a régiek, a sötét mágia sem idegen tőlük, ilyen értelemben tehát akár kísérleti alanyoknak is tekinthetők. Meglehet, Shackallor azzal a céllal engedte futni őket, hogy láthassa, mire mennek hajdani eszközei az emberekkel... vagy azok velük.

Az Anat-Akhan Yllinorban

Mogorva Chei – igen bölcsen – menedéket adott a rettegett szekta hírmondóinak, sőt, mindent elkövetett annak érdekében, hogy otthonosan érezzék magukat. A kilenc fejedelmest nem csalatkozott választásában: a folyvást hadat viselő Yllinornál megfelelőbb új hazát keresve sem találhattak volna.

Ru-Shenonni harci iskolájukat a korona közvetlenül felügyeli, s királyi biztos segítkezik minden olyan problémás esetben, mely az Anat-Akhan Pyarronnal, a Szövetséghez tartozó egyéb államokkal, vagy épp az yllinori hadsereg más egységeivel fordítja szembe.

Mert a korántsem szokványos eszközökkel dolgozó szekta működése nem kevés ellenérzést vált ki szerte a Délvidéken: a stratégák és filozófusok némelyike olykor még létjogosultságát is megkérdőjelezi. Chei, gyakorlatias ember és bölcs uralkodó lévén, keveset törődik az aggályoskodókkal – beszél, Arel istennő révén maga is bepillantást nyert abba a jövőbe, melynek megváltoztatásáért az Anat-Akhan legjobbjai az

életüket adták. A hetedkor alkonyán a klán, kissé módosult szervezeti felépítéssel, tovább jár a tökéletesedés útján, tagjai pedig az embernem javára kamatoztatják kétes eredetű képességeiket.

A Ru-Shennon-i iskola élén a kezdetekkor a kilenc legendás fejdász, kilenc kimagaslóan képzett *tutor majoris* állt. A testüket átható energiák a határ innenső oldalán is jócskán meghosszabbították életüket: az utolsóként távozó csaknem másfél évszázadot töltött ebben a világban, és félezer tanítványt oktatót a mesterség fortélyaira. A kilencek távozása után az irányítást három Yllinorban nevelt harcos vette át; ők és követőik már beérték a hagyományos *tutor* ranggal.

A *strategisek* – szám szerint hatan – az akciók voltaképpen megtervezői; közvetlen alárendeltjeik a *meridianok* feladata a vezénylésre korlátozódik. A bevetések során egy-egy *cascadis*, (azaz kapcsolattartó; ő biztosítja az összeköttetést az osztág fegyvereseivel), *mediates* (másként közbenjáró; rendszerint Arel-pap) valamint *transceps* (szakirányban képzett mágiahasználó) segíti. Az ősi *meridian* tisztség négy elemre bontása az egyénekre nehezedő terhet csökkenti. A parancsnok így közvetlen feladatára koncentrálhat, míg a kapcsolattartó a tökéletes összhangot, a közbenjáró az égiek jóindulatát biztosítja.

A mágiahasználó, mivel fegyvertárát (akár a harcosokét) jórészt sötét praktikák képezik, roppant kényes helyzetben van. Testének tartalékait fokozott sebességgel éli fel, hamar vénül, az Anat-Akhan azonos korú beavatottjai közül rendszerint elsőként válik bevetésképtelenné... a korai halál azonban ritkán adatik meg neki.

A klán harcosai közül változatlanul a *sequatoroké* a főszerep: nagy tudású és nagy tapasztalatú fegyverforgatók ezek, akiknek technikái az északi és elf eredetű fogások egész tárházával egészültek ki, így méltó ellenfelei lehetnek Krán birodalmi fejdászainak. A *mortelek* szintén jelen vannak, és ahogy a tiszték közt a transcepskéét, az ő életüket is megkeseríti

az a temérdek aljasság, melynek elkövetésére a magasztos célok érdekében kényszerülnek.

A köznép nem csupán félelmet érez irántuk; megvetés kíséri őket, ha mivoltukra fény derül. Megkeseredett, maguknak való emberek, általában csak a hozzájuk hasonlókkal vállalnak sorsközösséget. A legtöbben önmagukat is rühellik, mert jó szakemberek lévén – bár ezt nyíltan a világ minden kincséért sem ismernék el – örömeiket lelik mesterségük gyakorlásában.

Életszemlélet és filozófia

Az iskola első néhány évfolyamát a nehéz feladatra alkalmas önkéntesekkel töltötték fel, ám a kiképzés kíméletlensége, a kósza hírek terjedése alaposan megtépázta az Anat-Akhan nimbuszát, így mostanság zömmel hadiárványok kerülnek a mesterek keze alá. A beavatottak összetartása legendás: a klán nem csupán életcél ad nekik, de szüleiket, családjukat is pótolja. Egy Anat-Akhan fejdász sosem válik árulóvá, s a kitűzött cél eléréseért habozás nélkül az életét áldozza. Elszánt, már-már fanatikus, de soha nem annyira elvakult, hogy ítélőképessége cserben hagyhassa. Felkészítésének éve alatt a mások által okozott fájdalmat tekinti fő ellenségének, ezért olyan fájdalomnak teszi ki testét, hogy az az idők során érzéketlenné válik a kín számos formájára. A beavatott egész teste fegyver; a közelharc változatos formáit már-már valószínűtlen, akrobatikus mozdulatsorokkal és mágiahasználattal kombinálja.

A tipikus Anat-Akhan fejdász, legyen bár szó *meridian*ról vagy *sequator*ról, szemlélődő, kívülálló magatartást tanusít. Művelt, tájékozott, és nem csupán a Délvidék dolgaiban; legtöbbször második hazájának tekinti a messzi Észak testvérállamát, Ilanort. Nehezen enged közel magához ismeretlent, minden körülmények közt titkolni igyekszik gyengéit, de – ha küldetése kimondottan meg nem követeli – sosem titkolja, mely szervezet tagja. E különös kevélység számos tragédiához vezetett az évtizedek során, mert Krán szolgálói s a csatlósai, a gorgviki orgyilkosok olthatatlan gyűlölettel viseltetnek a szakadár szekta tagjai iránt, s minden esetben végezni igyekeznek az útjukba akadókkal.

Az Anat-Akhan beavatottjai ritkán, főként egymás közt házasodnak, ám ezekből a frigyekből csak akkor születik utód, ha ezt a szülők képességei

alapján a *tutorok* testülete hasznosnak ítéli. A gyermekek – e tény a klán nevelési módszereit dicséri – ritkán bizonyulnak méltatlannak a megelőlegezett bizalomra.

Tények és adatok

Az Anat-Akhan állandó létszáma mintegy félezer fő, férfiak és nők egyaránt megtalálhatók közöttük. (A nők egyenrangúsága különösképp bőszi Krán és Gorvik fejdázszait, akik, férfijogú társadalmakban nevelkedvén, veszedelmes kilengésnek tekintik az ilyesmit.) A kiválasztottak három-négy esztendőskor kerülnek az iskola falai közé, és tizennégy-tizenöt esztendősen indulnak először éles küldetésbe. A beavatottak hatvanéves korukig kaphatnak veszedelmes feladatokat, a *transcepseket* jóval hamarabb, ötvenesztendőskoruk tájékán rendelik vissza belső szolgálatra. Ekkorra legtöbbjük már sokkal öregebbnek látszik.

A fentebb említett három *tutort* és hat *strategist* leszámítva a tiszték aránya nem meghatározott. A harci egységek nyolc, tizenhat vagy huszonnégy főből állnak; gyakorta a

transcepsek nyitotta térkapukon át érkeznek a bevetés színhelyére.

2010.10.26.

Szerző: Gáspár András

Forrás: Ynev.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

Gyakorlatilag megegyezik a Rúna I/2 számában megjelent, Anat-Akhan, a Halál suttogása című cikkel. Átszerkesztésre és jó pár helyen átfogalmazásra került, ám a mondatok majdnem azonosak.